

398
U-94

Արարածների
Գեղարվեստը

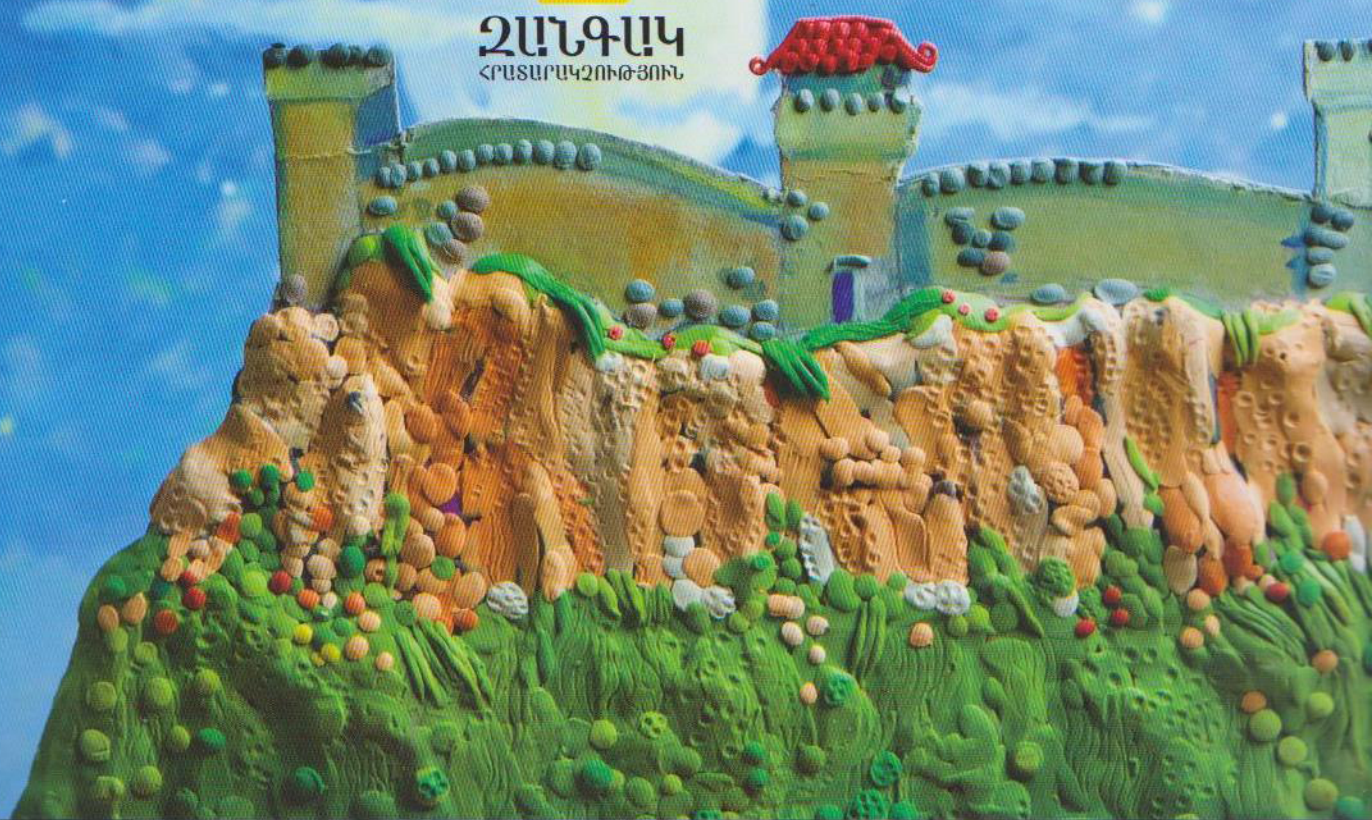
ՆԵՐԿԱՅԱՑՆՈՒՄ ԵՆ ՊԼԱՍՏԻԼԻՆԵ ՀԵՐՈՍՆԵՐԸ

Արդամահանյան Գեթիաթևեր

Տիկնիկների և դեկորների ծեփակերտումը՝ ԼԵՎՈՆ ԱՐԲԱՀԱՄՅԱՆԻ

ԶԱՆԳԱԿ
ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՏԴ 398.21
ԳՄԴ 82.3
Ա 942

Ա 942 Արտասահմանյան հեքիաթներ/. — Եր.: «Զանգակ» հրատ., 2013. — 60 էջ:

Գրքում ընդգրկված գերմանական, չինական, պարսկական հեքիաթներից յուրաքանչյուրը կզարգացնի երեխաների երևակայությունը և նրանց մեջ մեծ սեր կարթնացնի գրքի և գրականության հանդեպ:

Հեքիաթների հերոսներն իրականում կերտված են գունագեղ պլաստիլինից: Բացի արկածային ստեղծագործությունների ընթերցումից՝ երեխաները կարող են ինքնուրույն կերտել հերոսներին՝ բացահայտելով արվեստագետի իրենց ունակությունները:

ISBN 978-9939-68-096-5

ՀՏԴ 398.21
ԳՄԴ 82.3

Ս2036

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
«ՄԻՒԹԱՐ ՍԵՐԱՍՏԱՑԻ»
Կրթական Համալիր
ԵՐԵՎԱՆԻ ԳՐԱԳՆԱԲԱՆ

© «Զանգակ-97» ՍՊԸ, 2013

Ն-94

Արքայապատիվի հեքիաթներ

Գերմանական հեքիաթ

ՀՍԿԱՆ, ՈՐ ԳԱԶԱՐ
ԷՐ ՀԱՇՎՈՒՄ

Չինական հեքիաթ

ՊԵԿԻՆԻ
ՎԻՇԱՊՆԵՐԸ

Պարսկական հեքիաթ

ԱՄԱԼՆ ՈՒ ԶԻՆԸ

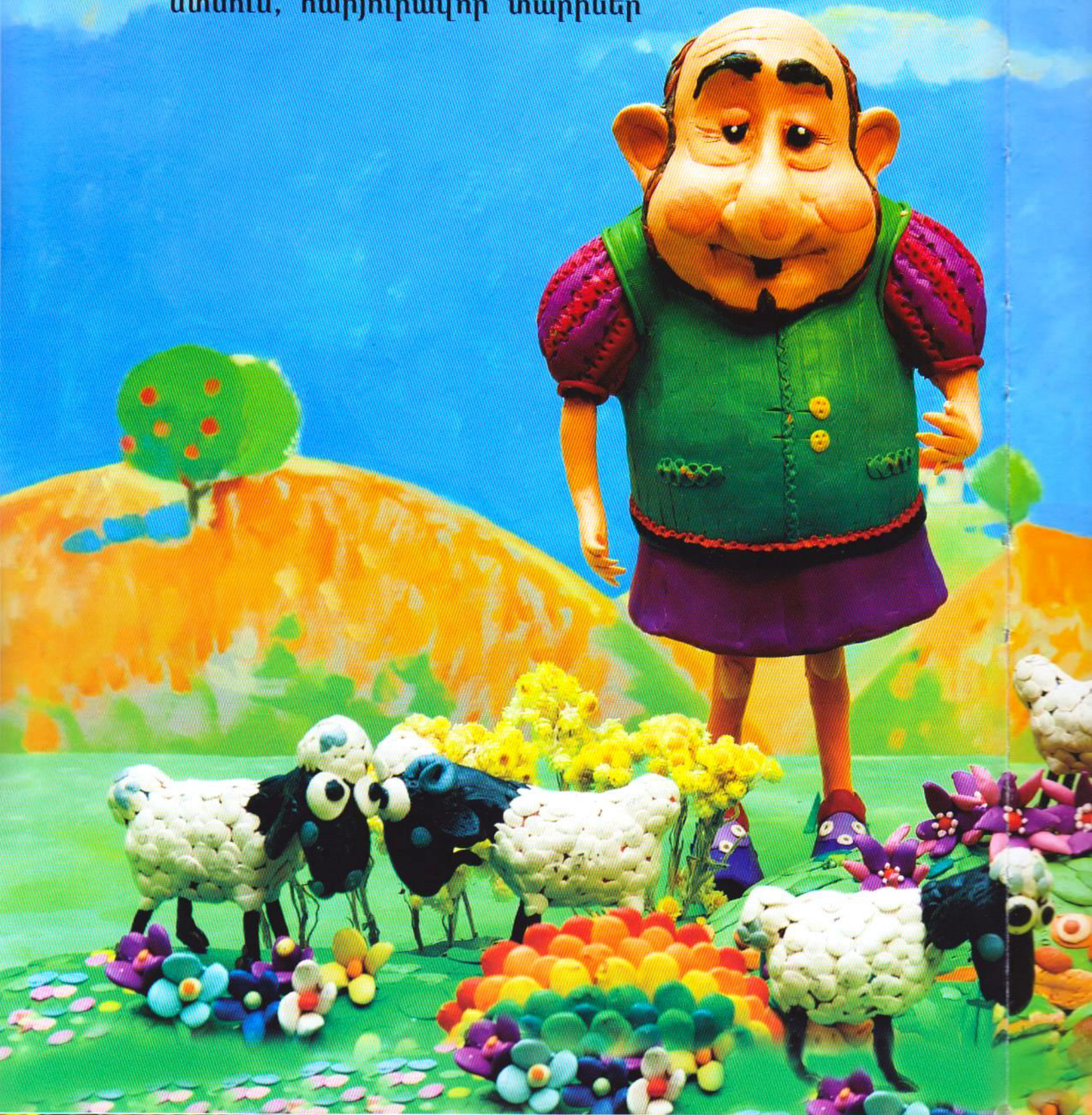

ԶԱՆԳԱԿ
ՀՐԱՏԱՐԱԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՍԿԱՆ, ՈՐ ԳԱԶԱՐ ԷՐ ՀԱՇՎՈՒՄ

Ժուկով-ժամանակով լեռան լանջին մի հսկա
էր ապրում: Հսկան շատ քնկոտ էր. հենց քուն էր
մտնում, հարյուրավոր տարիներ

քնած էր մնում և արթնանալով տեսնում էր, որ
ամեն ինչ փոխվել է: Նա որոշ ժամանակ ապրեց
որպես հովիվ, բայց այդ գրադմունքը նրան դուր
չեկավ, և կրկին գնաց քնելու:

Երբ հսկան շատ տարիներ անց արթնացավ,
դարձավ հարուստ ազարակատեր, բայց պար-
զելով, որ ծառաները խաբում են իրեն, նա նորից
գնաց քնելու:

Երբ հսկան ի վերջո երրորդ անգամ արթնացավ,
գնաց գրոսնելու լեռան լանջին, որ տեսնի՝ ինչով
կարող է գբաղվել:

Այսպես նա հասավ մի ջրավազանի, որտեղ մի
ջրվեժ կար, որ թափվում էր ժայռերի վրա:

Այնտեղ նա մի խումբ աղջիկների տեսավ,
ովքեր, ուրախ-ուրախ ծիծաղելով, ոտքերը
թրջում էին ավազանում: Հսկան թաքնվեց ու
դիտեց: Աղջիկներից ամենահամեստը ամենա-
գեղեցիկն էր: Նրա անունը էլիզաբեթ էր: Մի
քանի օրից նա պետք է ամուսնանար դքսի հետ:
Էլիզաբեթն ընկերուհիների հետ խոսում էր
սպասվող խնջույքի մասին, և հսկան այդ ողջ
ընթացքում նայում էր նրանց: Երբ աղջիկները
հեռացան, հսկան շատ տխրեց. նա սկսեց իրեն
միայնակ զգալ:

Հսկան որոշեց, ինչ գնով ուզում է լինի, շահել
էլիզաբեթի սիրտը: Ուստի նա ջրավազանի
հատակը ծածկեց ձերմակ մարմարով, որպեսզի
այն փայլի պարզ ջրի մեջ: Հետո հսկան ավազանը

եզերեց արծաթով, ավագանի մեջ ոսկե ձկներ
լցրեց, ափերը պատեց դալար խոտով, անուշա-
բույր մանուշակներով, անմոռուկներով և մուգ
կապույտ հակինթներով: Այնուհետև նա թաքնվեց
ու սպասեց աղջիկներին:

Երբ աղջիկները եկան և տեսան այս հրաշքը,
շատ զարմացան, բայց էլիզաբեթը մտազբաղ
էր թվում: Նա գիտեր, որ այստեղ հաստատ ինչ-
որ հզոր կախարդանք կա: Մոտեցավ և ուշադիր
նայեց արծաթափայլ ավազանի մեջ, որը լի էր
ոսկե ձկնիկներով: Այդ պահին նա մի ձայն լսեց,
որը շնչում էր՝ մոտ արի: Հետո ջրի ձողփյուն

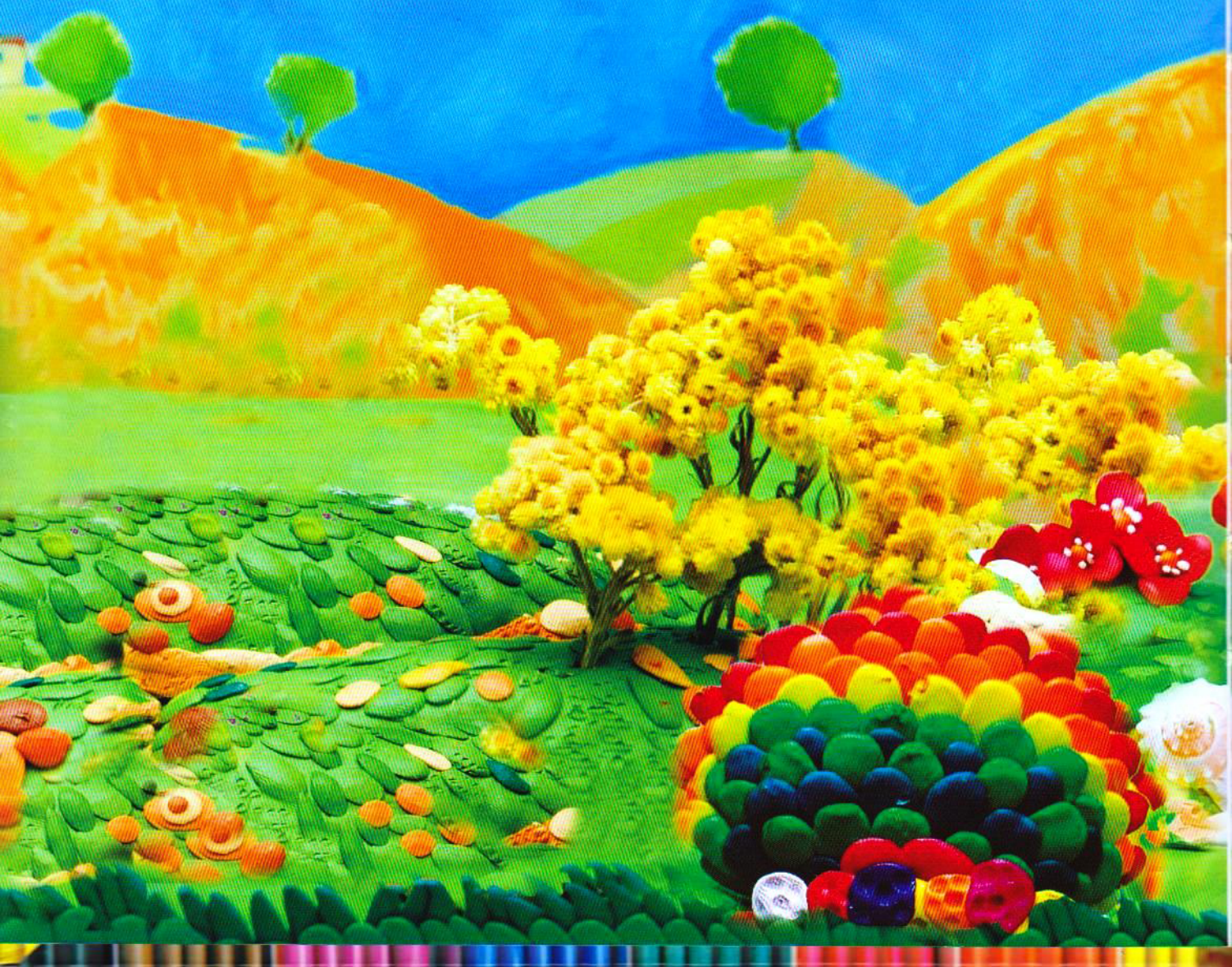

լավեց: Էլիզաբեթի ընկերուհիները վախեցած
նայեցին ջրավազանին. Էլիզաբեթն ընկել էր
ջուրը: Նրանք վազեցին՝ օգնելու Էլիզաբեթին,
բայց արդեն ուշ էր: Էլիզաբեթն անհետացել էր:
Նրանք գննեցին ավազանի արծաթափայլ
խորքերը, բայց Էլիզաբեթը չկար ու
չկար: Աղջիկները տուն շտապեցին
և ամեն ինչ պատմեցին երիտասարդ
ղբսին: Դուքսն առանց ժամանակ

կորցնելու եկավ ջրավազանի մոտ: Հսկայի
ստեղծած ողջ հրաշքն անհետացել էր. չկար
մարմարը, չկար արծաթը, չկային ոսկե ձկները,
չկար ոչ մի ծաղիկ: Մնացել էին միայն ավազանի
սև քարերն ու ջուրը: Էլիզաբեթին չգտնելով՝
դուքսը վշտացած վերադարձավ պալատ: Նրա
աչքին էլ ոչինչ չէր երևում, նրան ոչինչ չէր
ուրախացնում:

Այդ ընթացքում էլիզաբեթը հայտնվեց հսկայի պարտեզում: Նա աղաչեց էլիզաբեթին մնալ իր հետ և դառնալ իր թագուհին, բայց էլիզաբեթն ասաց, որ ինքը դքսին է սիրում և երբեք նրան չի դավաճանի: Հսկան հույս ուներ, որ էլիզաբեթը կմոռանա դքսին, բայց աղջիկը ժամանակի հետ ավելի էր կարոտում իր փեսացուին և կարոտից մաշվում ու գունատվում էր: Հսկան սկսեց մտածել, թե ինչպես ուրախացնի էլիզաբեթին: Հանկարծ հիշեց, որ ինքը մի կախարդական փայտիկ ունի, որը ինչի դիպչում է, մի ինչ-որ կենդանի է դարձնում: Նա փայտիկը տվեց էլիզաբեթին: Մի քանի ժամով էլիզաբեթի տրամադրությունը բարձրացավ, երբ մեկը մյուսի հետևից հայտնվեցին մի փիսիկ, շնիկ և դեղձանիկ: Բայց շուտով նա կրկին տխրեց:

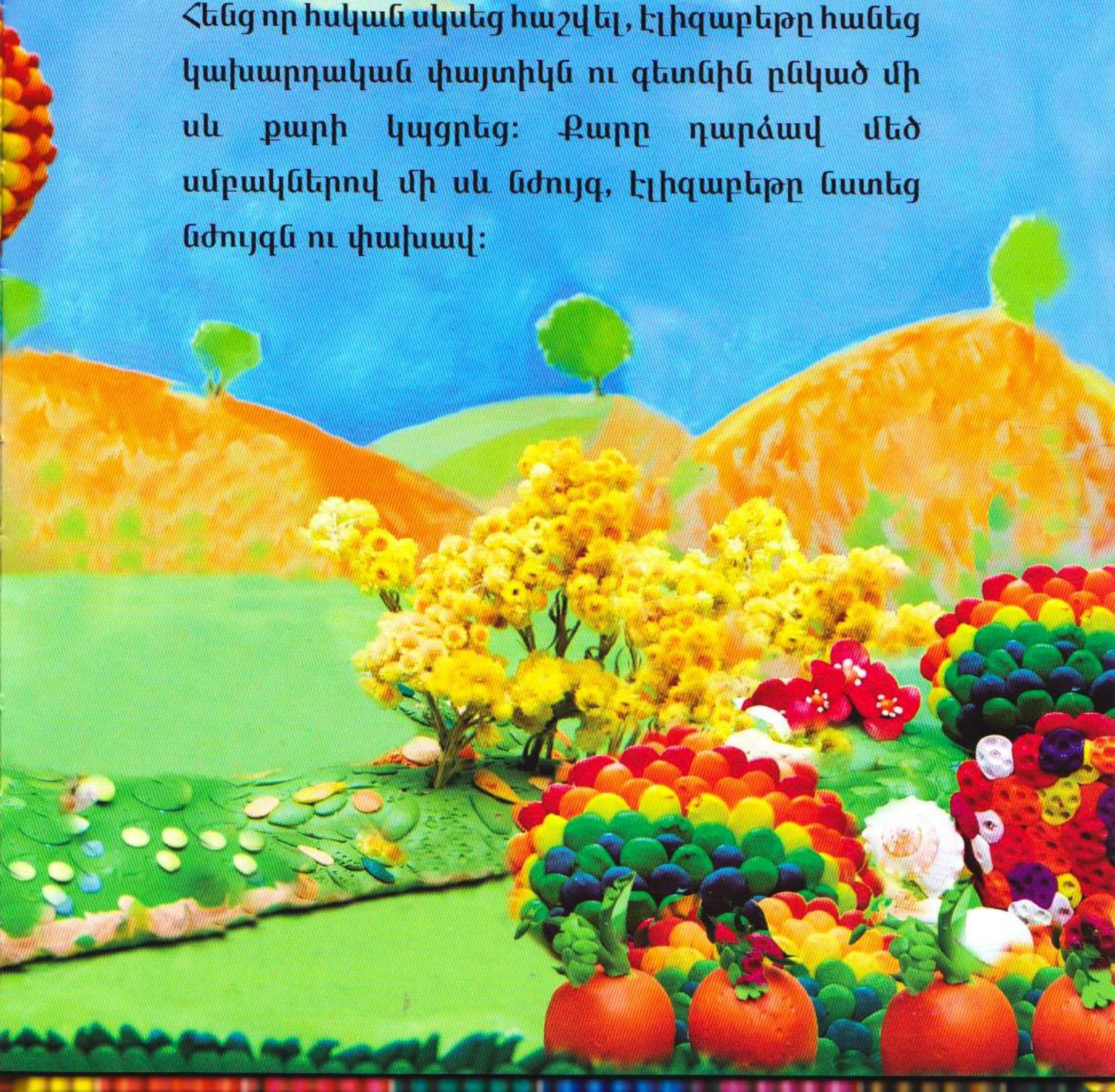
Հսկան հրաշալի գազարներ էր աճեցնում և շատ էր հպարտանում դրանցով: Նա ընթրիքի համար հողից մի քանի գազար հանեց: Էլիզաբեթը շատ հավանեց գազարները: Նա ասաց, որ

դրանք կյանքում իր փորձած ամենահամեղ
գազարներն էին:

Հաջորդ օրը հսկան էլիզաբեթին տարավ
դաշտ, որտեղ աճում էին գազարները: Նա հար-
ցրեց հսկային, թե քանի գազար կա այնտեղ,
բայց հսկան չգիտեր: Էլիզաբեթը խնդրեց
հսկային հաշվել գոնե մեկ շարքի գազարները:
Հենց որ հսկան սկսեց հաշվել, էլիզաբեթը հանեց
կախարդական փայտիկն ու գետնին ընկած մի
սև քարի կպցրեց: Քարը դարձավ մեծ
սմբակներով մի սև նժույգ, էլիզաբեթը նստեց
նժույգն ու փախավ:

Նա վերադարձավ դքսի մոտ, և հենց մյուս օրը նրանք ամուսնացան ու երջանիկ ապրեցին մինչև խոր ծերություն: Իսկ միայնակ հսկան գնաց իր պարտեզն ու խոր քուն մտավ:

Հատ տարիներ անցան, բայց հսկան չարթնացավ: Ժամանակի ընթացքում քնած հսկայի վրա խոտ, բույսեր ու ծառեր աճեցին, բայց նա դեռ շարունակում էր քնած մնալ: Տարիների ընթացքում այն կանաչապատ բլուրը, որն առաջացել էր քնած հսկայի վրա, սկսեցին կոչել Հսկա սար և մինչև օրս էլ այդպես են կոչում: Ուստի զգուշացե՛ք, եթե հանկարծ գազարի դաշտերով պատված սար տեսնեք, շատ հնարավոր է, որ քնած հսկայի մոտ եք գտնվում:

